

Egy életút fontos állomása

Az idei rendhagyó, virtuális Tavasz Tárlat közönségdíját rendhagyó módon, online szavazhatta meg a közönség. A győztes Závorszky-Simon Márton pesterzsébeti festőművész lett, akivel tavaly készítettünk portrébeszélgetést, amelyen szóba került autoimmun betegségé. Így mindenekelőtt hogylétéről kérdeztük.

– Tavaly év végén új gyógyszert kaptam, amelynek köszönhetően rohamosan feljavult az állapotom. Azelőtt egy évig nem tudtam ráállni a bal lábamra egy ízületi gyulladás miatt, most már újra sokat gyalogolok, de azért még kímélnem kell magam.

– Egy közönségdíj fontos dolog, hiszen egyértelmű visszajelzés a közönség részéről. Így gondolja ön is?

– Igen, még sosem kaptam ilyen elismerést, nem is kaphattam, mert kevés kiállításon vettem részt eddig. Szeretném ezúton megköszönni mindenkinek, aki rám szavazott. Számomra az derült ki, hányan szeretnek.

– No de azért mégiscsak a képre szavaztak, a teljesítményére.

– Persze, de akik ismernek, azoknál nyilván ismeretségünk is nyomott a latba.

– Úgy vélem, a közönségdíj azért nagyon fontos, mert a nézők véleményét tükrözi, és végül is a festő nem a szakmai zsűrinek, a műbírálóknak alkot, hanem a nagyközönségnek, a galériát látogatóknak, a reménybeli vásárlóknak.

– A szakma részéről még van némi ellenállás, úgy érzem, még túl fiatalnak, kezdőnek tartanak. Ezek nem feltétlenül negatív megnyilvánulások. Valóban nem végeztem Képzőművészeti Egyetemet, e miatt az ellenérzés. Ugyanakkor nagyon örülök, ha a közönségnek tetszenek a munkáim. A probléma az, hogy nehéz eljutni a közönséghez kiállítások útján, mert ezekről a kiállításokról épp ez a viszonylag zárt szakma dönt, és kevés fal felület jut sok képzett művészre. Viszont ahová eljutok, ott kivétel nélkül hatást váltok ki, tetszik az embereknek, amit csinállok, így vagy úgy, de megérintik őket a képeim. Számomra ez

jelenti a művészet igazi erejét. Ha az érzelmek útján hatnak, ha nem kell hozzátennem vagy megmagyaráznom semmit már. A művészetet szerintem érezni kell, nem érteni. Például 2015-

ben egy, a lakásba lépő kéményseprő meglátta az egyik tanulmányomat, amin éppen dolgoztam, és láttam rajta, hogy lelkesedik érte; biztatott: ne hagyjam abba a művészetet.

Ez felért egy szakmai sikerrel. Visszatérve a szakmára, a tavalyi év nagy előretörése volt, hogy az ősszel felvételt nyertem a Magyar Alkotóművészek Országos Egyesületébe, úgyhogy talán nem annyira vesztett az ügy ezen a téren sem.

– Ha nem Képzőművészeti Egyetemre járt, akkor hová?

– Az ELTE Természettudományi Karán végeztem környezetkutatóként. Az egyetemi tanulmányaimmal párhuzamosan festettem.

– Mit csinál egy környezetkutató?

– Viszonylag új szak a környezetben alapszak, amely átfogó természettudományos ismereteket ad: tanultunk matematikát, fizikát, kémiát, geológiát, ásványtant, atomfizikát, ökológiát. Így, ha egy kutatócsoportban valahol elakad egy szakember, mi képesek vagyunk áthidalni, hogy folytatódhasson a munka. Hogy miért éppen környezetkutató? Mindig idealista voltam, ezért foglal-

szakkörre jártam, ahonnan a rajztanárom rajzversenyre küldött, amin a vízben álló kőcsaggal kerületi negyedik helyezést értem el. Aztán gimnáziumban elfelejtődött a rajz is, az írás is. Győztek a reál tantárgyak, így mentem a Műszaki Egyetem környezetmérnöki szakára. Ott pedig újra feléledt a festés és az írás, de már tudatos önkifejező szándékkal.

– Ha nem az egyetemen, akkor hol sajátította el az önkifejezéshez nélkülözhetetlen szakmai tudást?

– Menet közben, magamtól jöttem rá. Akrillal már általánosban festettem, a műegyetemi évek alatt vettem olajfestéket. Elsőre egyetlen tubus kéket. Fogalmam sem volt, mivel lehet hígítani vagy mosni, ezért az egész fürdőszoba olajos lett. Gyorsan tanultam. Fél évvel később, 2008-ban már remek önarcképet festettem.

– Milyen témái voltak akkoriban?

– Portrék, tájképek, aktok olajjal, kiselejtezett fiókok aljára, bútorlapokra. Kezdetben a vásznon spóroltam.

– Nem véletlen, hiszen jelentős méretű képeket fest.

– 2015 utántól. De ezeket már vászonra!

– A járvány hogyan érintette?

– Tavasszal elég sok megnyitón részt vettem, galériákkal vettem fel a kapcsolatot, kiállítási lehetőségeket és ígéreteket kaptam, amiket most egyelőre befagyasztott a karantén. Azon túl megszűnt sajnós a munkahelyem a környezetvédelmi civil szervezetnél, ahol eddig dolgoztam. Úgyhogy jelenleg munkát keresek a kerületben. Bármi érdekel, nem csak művészeti-rajztanári jellegű munkák. Sok mindenhez értek, ha kell, kiválóan rögzíték adatot is, és nem riasztanak vissza a fizikai jellegű munkák sem. Keressenek nyugodtan, ha tudnak ajánlani bármit.

D. A.

koztatott a környezetvédelem, a bolygó megóvása. Ráadásul környezettudatos szemléletet hoztam otthonról.

– Ha már család, gyerekkor. A képzőművészek jellemzően rajzoló gyerekek voltak ifjú korukban. Ön is?

– Igen, sokat rajzoltam, de sokat is írtam. Arról ábrándoztam, hogy újságíró leszek, közben pedig képregényeket készítettem. Elfoglaltam magam, elmerültem a saját világomban.

– Netán akadt családi, baráti felkérése, amire a képzőművészek kedvtelve emlékeznek interjúkban?

– Akadt. Nagynénémnek rajzoltam egy Kisvakondot, ami valószínűleg jól sikerülhetett, mert félretették, és őrzik máig. Általános iskolás koromban rajz-